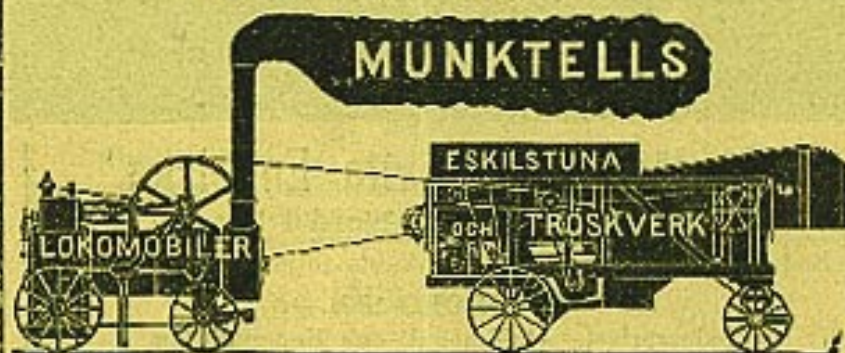

Kompound- och själfgående Lokomobiler.

Fotogenmotorer & Fotogenlokomobiler.
Ångvältar. Stråfoderpressar.
Torfmaskiner. Is- och Kylmaskiner.
Mudderverk och Gräfmaskiner.
Ångmaskiner. Ångpannor.
Verktygsmaskiner. Verktyg.
Sågverk. Kvarnar.

Total försäljning till 1910 års slut:

4,555 Lokomobiler. 3,412 Tröskverk.

Tröskverken försedda med slagtanor af järn, ringströjningslager, spillsåduppsamlare samt patenterade säckhållare.

Öfver 100 Guld- och Silfvermedaljer samt Hederspris.

Efter verkställda profningar under 1905 och 1906 vid statens profningsanstalter har enda 1:a pris för lokomobiler och tröskverk vid 20:de Allmänna Svenska Landbruksmötet i Norrköping 1906 tilldelats

**Munktells Mek. Verkstads Aktie-Bolag,
Eskilstuna.**

Uppsala, K4r, Berlingska boktryckeri, 1911.

UTGIFVEN GENOM:

N. LANDBERG.

G. ÖSTMAN.

IWAR EKWALL.

Redaktionen: adr.: Nyby gård, Upsala.

Svalöfs

"Stora Hvita Engelska"

största och bästa svinhjord
i Sverige.

Se annonsen å näst sista sidan i detta nummer.

**P. Bondessons Landbruks A.-B.
Svalöf.**

N:o 6 o. 6.

2:dra årgången.

Örebro nummer.

Praktisk Handledning i Svinskötsel

af

Svenska Svinavelsföreningen

prisbelönt och utgifven ströskrift är nu utkommen och kan rekvireras hos undertecknad till nedanstående, af årsmötet fastställda pris:

Hushållningssällskap, som lämnat Föreningen anslag, samt länssvinavelsföreningar erhålla skriften vid rekvisition af minst 500 ex. till 5 öre per ex.; under detta antal är priset 10 öre per ex. Hushållningssällskap, som ej lämnat Föreningen anslag, erhålla broschyren för ett pris af 15 öre per ex.

Stockholm, Riddarg. 20, den 14 maj 1910.

För Svenska Svinavelsföreningen:

John Wetterwik.

Sekreterare.

Vid Stockholms stads prov. kreatursmarknadsplats med stallar

emottagas storboskap, kalf, får, get, svin och häst till försäljning, såväl till lif- som slakt.

Till biträde för dem, som ej själfva önska ombesörja försäljning eller inköp, finnes anställd särskild stadskommissionär, som, förbjuden drifva affär för egen del, arbetar under stadens kontroll och mot af staden fastställt arvode, för närvarande 1 % af försäljnings- resp. inköpssumman — Marknad hålles Måndagar och Torsdagar. Den senare är den större.

Postadr.: Stadens Kreatursmarknad, Stockholm.

Jernvägsadr.: Kreatursmarknaden, Norrtull.

Telefoner: Kontoret, Riks. 9814, Allm. 19752. Stallarna: Riks. 11983, Allm. 21844.

Stadskomm.: Kontor, Riks. 9954, Bostad: Riks. 1732.

Vidare upplysningar lemnas af marknadsplatsens föreståndare.

Afvelsstammar bedes att annonsera i tidskriften, emedan förfrågan ofta framställes, hvar inköp af afvelsdjur kan göras.

En god gris, en god gris, en god gris
Virtus ubi, om den meras i
SVEDALA SVINKRUBBOR
Fullständiga STALLINREDNINGAR levereras.
Köping och Skövde - fema gratis, om beställning utföras.
Ablern Aederssens Mek. Verkstads A.-B.
SVEDALA

Stockamöllans

Skottkärror ::

äro icke allenast de bästa och billigaste utan de mest efterfrågade för jordarbeten, stallar, trädgårdar etc.

Levereras till Kr. 15: —, fraktfritt köparens närmaste järnvägsstation.

Moderna Fabriks-, Lager- & Transportkärror.

Magasinskärror

Lagerkärror

Fabrikskärror

Dragkärror

Skottkärrrehjul

Hyvelbänkar

"Pär"-Potatis-
sortermaskin
Slipstensstål
Vagnsdöm-
krafter
Verktygskäff o.
klubbor.

7 å 800 Skottkärror och Magasins-
kärror i 35 olika typer på lager.

God materialier.

Omsorgsfullt arbete. Billiga priser.

Stockamöllans Aktiebol., Stockamöllan.

Pumpar

Gjutna svinhoar och hästkrubbor
Diskapparater för mjölkflaskor
Paraffineringsgrytor för ost

Vattenledningar och brunnsborrningar

Aktiebolaget V. SVALINS Mekaniska Verkstad

Telefon 80 Nyköping Telefon 80

Landtbrukare prenumerera på denna tidskrift för edra svinskötare! Ökad kunskap ger intresse.

SÖDERBLOMS

GJUTERI-A.-B.

ESKILSTUNA

LEVERERAR SOM SPECIALITET
ALLA SLAGS

ÅNGPANNOR

OCH

ÅNGGRYTOR

FÖR LANDBRUKSÄNDAMÅL

MINDRE PANNOR PÅ LAGER

BEGÄR PROSPEKT

ELDGRYTA
om 2 kv. eldyta

Sällskap

och föreningar, hvilka rekvirera denna tidskrift till större antal ex., erhålla stor prisnedsättning. Ännu finnas alla utkomna numren att få genom Red. adr.: Upsala.

Använd alltid

Ulux-Silen

och

Uluxfilter!

fås hos

A.-B. O. S. S. Ballé & C:o

Stockholm 3.

Uppman

*landmännan på eder ort att ingå i en solar-
afvelsförening.*

Pörening ger styrka!!

Soiunpsfödare

meddela Edra rön och erfarenheter till denna tidskrift och drag en hvar "sitt strå till stack", ty därigenom blir tidskriften mer intressant.

Red. adr.: Upsala.

Läser
ni
denna
tidskrift. **?**

Läsare!

*Behöfver Ni afvelsdjur
så gör inköp från de
stammar, som annon-
sera i detta nummer.*

*Se på de utställda
djuren från dessa
stammar. ♦ ♦ ♦ ♦*

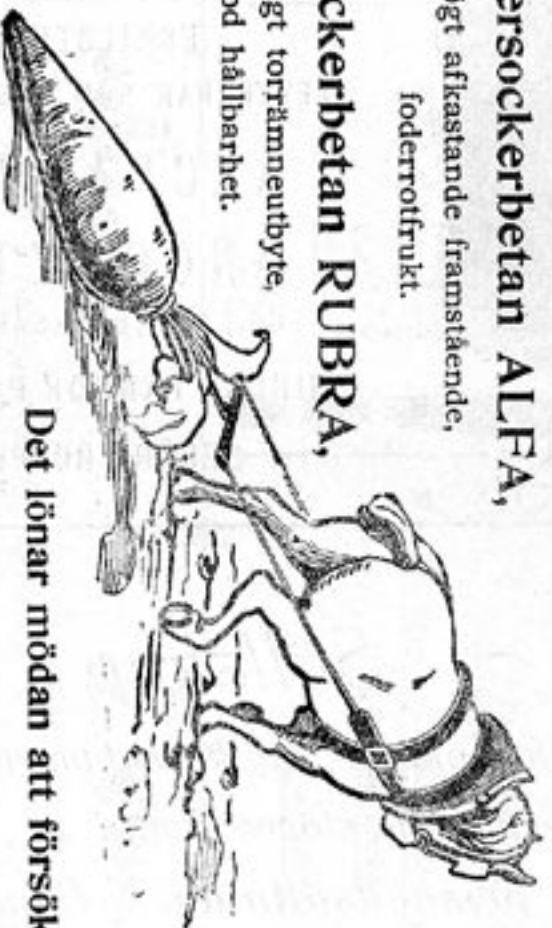
Utmärkt Svinfoder:

Fodersockerbetan ALFA,

högt afkastande framstående,
foderroffrukt.

Fodersockerbetan RUBRA,

ofantligt torrämneutbyte,
god hållbarhet.

Det lönar mödan att försöka!

Begär årsredogörelse från

UTSÄDESBOLAGGET SVALÖF,
med filialer i NORRKÖPING och GÖTEBORG.

Stockholms läns svinafvelsstation

å Tivoli-Bergshamra står under ledning av Länsveterinär John Wettervik samt levererar rasrena avelsdjur av såväl Stora Yorkshire som Dansk Lantras till moderat pris. Adress: Stockholm 15. Stockholm 15 den 15 Maj 1911.

Fru ANNA CADIER.

Ingå

som medlem i Sv. Svinafvelsföreningen,
årsafgift 2 kr.

Denna tidskrift

erhåller ni då gratis under hela året.
Ingen landtman, som har svin, bör sakna denna tidskrift.

Redaktionen adr. Upsala.

Några villkor för en rationell svinuppfödning i Sverige.

(Forts.)

Skall svinuppfödningen här i Sverige blifva hvad den kan och bör vara, så fordras det ovillkorligen, att landets alla mindre jordbrukare äro besjälade af ett lefvande intresse för denna handtering. Den mindre jordbrukarens uppgift är viktig (att utestänga allt utländskt från vår fläskmarknad), och den roll han spelar blifver större och större för hvarje år, i samma mån som det mindre jordbruket vinner allt större terräng på det stora jordbrukets bekostnad. Många skarpa ord hafva talats och skrivits om det alltför svaga intresse, som många småbrukare m. fl. hysa för svinskötsel. Äfven jag medgifver gärna, att detta intresse på sina håll är skäligen svagt, men, frågar jag, kan man verkligen förväna sig däröfver, då man vet, huru dessa småbrukare, backstugusittare, arbetare m. fl. nödgas köpa sin gris eller sina grisar, stundom till högt pris, och likväl allt som oftast råka ut för djur, som på inga villkor betala födan trots ägarens eller hans hustrus alla bemödanden? Skall allt blifva godt och väl i detta hänseende, så är det alldeles nödvändigt, att de som hafva avelssvin och sälja ett större antal smågrisar till kringboende mindre jordbrukare m. fl. bedriva svinafvelsarbetet med mera ordning och noggranhet än på sina ställen är fallet. Det har ofta framhållits, att för erhållande af en god svinstam här i landet fordras: goda avelsdjur och god skötsel af dessa, sålunda rationell utfodring, flitig motion, bra svinstallar, rent och torrt i boxarna. Men detta är icke nog. Jag vill dessutom framhålla tvänne viktiga regler: *undvik inafvel* och *behåll afvelsdjuren så länge som möjligt, åtminstone längre än nu på de flesta ställen sker.*

Undvik inafvel! Inafvel är skadlig, hvilka djur det än gäller, men allra skadligast då det gäller svin. I våra dagar börjar man allt mera komma till insikt därom, men förr var det icke så. Jag minnes från min tidigaste ungdom, huru jordbrukare, då de talade om svinskötsel, brukade yttra: »Olyckan med svinen är, att de hafva så lätt att försämras. Har man också de allra bästa djur, så vill dock afkomman gärna år efter år bli sämre.» Och som bevis för riktigheten af detta påstående anfördes, hurusom den ena framstående svinstammen efter den andra år efter år försämrats, gått sin undergång till mötes med stora steg och till sist helt och hållet dött ut. Vi som nu lefva och hafva ögonen med oss, vi veta, att svinskötseln lika väl som allting annat här i världen kan gå framåt och skall så göra, och att en och annan på sin tid framstående svinstam dött ut, torde i de allra flesta fall ha berott på att ägaren, af okunnighet eller liknöjdhet, låtit inafvel förekomma inom svinahjorden. Ett annat exempel. Vi sålde för åtskilliga år sedan en sugga med grisar till en af Norrbottens läns allra främsta mönstergårdar. Djuren fingo mycket beröm, och allt var godt och väl. Några år efteråt kom emellertid från gårdens förvaltare ett bref, hvari han uttryckte sin förvåning öfver att grisarna vid födelsen syntes blifva svagare och sämre för hvarje år, därtill kom att de växte dåligt och blefvo behäftade med alla möliga fel och lyten, okända hos de ursprungliga djuren. »Jag förstår icke, hvarpå detta beror», skref han, »vi ha dock aldrig under dessa år från annat håll inköpt afvelssvin, som möjligen kunnat försämra den gamla goda stammen.» Så okunnig är numera ingen framstående egendomsförvaltare. Och de svinuppfödare, som ännu låta inafvel förekomma inom sina svinahjordar, böra låta sig angeläget vara, att med det snaraste låta en förändring till det bättre inträda i detta hänseende. Undvik inafvel!

»Ja,» säger någon, »det är godt och väl, jag vet nog minsann, att inafvel icke är förenlig med en rationell svinuppfödning, men å andra sidan blir det en dyr historia att hvarje år köpa ny fargalt åt sina ungsuggor.» Nej det behöfver inte alls bli någon dyr historia för den, som förstår sin sak; svinafveln skall alltigenom bedrivas billigt och rationellt

på samma gång. Och uppsättning af afvelssvin kan göras mycket billigare, *blott man behåller afvelsdjuren längre än nu på de flesta ställen sker.* Gör man detta, skall man finna, att man kan högst betydligt inskränka såväl uppfödningen af ungsuggor som inköp af fargaltar på samma gång, — och detta är ju hufvudsaken — som svinstammens kvalite ovillkorligen kommer att därigenom förbättras. Jag har för icke så synnerligen länge sedan i denna tidskrift framhållit, hurusom grisar, af några härvarande suggors fjärde och femte griskullar vid en ålder af $7\frac{1}{2}$ — $9\frac{1}{2}$ månader uppnådde en slaktvikt af 110 — 150 kg., under det att grisar af samma *föräldrar*, under alldeles liknande förhållanden, men af suggornas första griskull, uppnådde en vikt af endast 90 — 125 kg., vid samma ålder. Dessa siffror visa, såsom jag förut framhållit, att suggorna blifva bättre och bättre undan för undan. Men de visa också något annat, nämligen att fargaltens nedärfningsförmåga i allmänhet försämrats med åren, ty samma fargalt har användts alla gångerna. Då han första gången betäckte suggorna, var han öfver 3 år, och då han fjärde gången betäckte dem var han närmare 5 år, och sedan jag skref ofvannämnda artikel (i januarihäftet), ha suggorna, betäckta af samma fargalt, grissat för sjetten gången, och grisarna äro äfven nu förstklassiga och arta sig utmärkt. Under sådana förhållanden kan man icke annat än på det allra strängaste fördöma vissa svinuppfödarens princip att afyttra fargaltarna i deras bästa ålder. Detta missförhållande är icke något undantagsfall, tvärtom, det är regel. Och man skall finna, om man vill köpa en äldre fargalt, att det finnes en sannskyldig uppsjö på sådana gamla präktiga djur (de räknas för gamla, då de uppnått en ålder af nätt och jämt 2 år, och dock kunna de ofta med fördel tjänstgöra vid 7 — 8 års ålder). Å andra sidan kunna yngre fargaltar knappast tillhandahållas i proportion till efterfrågan. En snar förändring i dessa hänseenden vore önskvärd. Jag vill naturligtvis icke direkt *afråda* någon människa från att köpa unga fargaltar, men jag kan ej heller undgå att omtala min egen erfarenhet. Vi hafva förr i tiden köpt åtskilliga yngre fargaltar, men det har mestadels misslyckats med dem antingen i det ena eller andra afseendet. De gamla fargaltarne

återigen, som vi numera ständigt köpa, hafva visat sig mycket pålitligare. Och kom ihåg, att man, då man köper en äldre fargalt, har rättighet att fordra garanti af säljaren, att galten är afvelsduglig och bra, men köper man en yngre fargalt, kan säljaren ej med bästa vilja i världen garantera, att den skall blifva produktiv, rask betäckare o. s. v., med andra ord, då man köper en yngre fargalt, känner man ju dess exteriör och härstamning, men ingenting rörande de andra egenskaper, som äro för en bra fargalt utmärkande och nödvändiga. Äfven till ungsuggor går det bra att använda en äldre fargalt, det går bättre än mången tror, blott suggorna haft tillfälle att vara mycket ute på motion, så att de hafva starka ben. Nu kommer de starka benen till pass skall jag säga. Jag har sett, icke en, utan flera gånger, huru fargaltar, vägande 250 — 300 kg., betäckt omkring 9 månader gamla ungsuggor, utan att suggorna behöft någon som helst hjälp för att hålla sig upprätta. Skulle återigen suggorna visa sig något svaga, så finnas ju, såsom enivar torde veta, ganska enkla hjälpmedel, hvilka jag icke behöfver upptaga utrymmet med att här uppräknas.¹ Alltså. Den som har bra afvelssvin, det må nu vara suggor eller fargaltar, gör klokt i att behålla dem längre, än som nu vanligen sker.

Om hvar och en, som har afvelssvin, följer dessa regler, så skall det icke dröja länge, förrän vi hafva en allt igenom förstklassig svinstam i Sverige. Ännu en sak vill jag emellertid påpeka. Det är af stor vikt, att de småbrukare m. fl., som behöfva köpa grisar, hafva tillgång till dylika på så nära håll som möjligt, så att grisarna slippa forslas långa vägar, innan de nå sin bestämmelseort. Äfven de bästa grisar kunna stundom ådraga sig obotlig skada genom slarfvig transport. Då en gång, ju förr ju hallre, omsättningen af smågrisar blifvit så ordnad, att svinköparna kunna få icke blott goda grisar, utan jämväl goda grisar direkt från den i närheten boende producenten, då skall man också finna, att intresset för svin-

¹ Jag har stundom tyckt mig finna, att ungsuggor från främmande ställen äro liksom rädda för fargalten att böja med. Här förekommer det aldrig med våra suggor, hvilket jag anser bero på att ungsuggorna här ofta få vistas ute tillsammans med de större och således få vänja sig vid att se stora svin.

skötseln kommer att ökas »i de tusen hemmen» landet rundt. Det slår inte fel. Jag vet, så väl af min egen erfarenhet, huru det var, då vi för åtskilliga år tillbaka kommo till denna trakt. Nog fanns det visserligen i allmänhet en gris på småställena, men grisen betraktades mera såsom ett nödvändigt ondt. Helt naturligt för resten, då de grisar, som stodo till buds, voro mycket underhålliga djur, icke blott af en olämplig ras, utan äfven af en genom mångårig inafvel försvagad *stam*. Men då vi började släppa ut våra långa, djupa, friska, snabbväxande grisar i marknaden, då blef det omslag i tänkesätten, och intresset växte undan för undan och spred sig i allt vidare kretsar. Och hvar och en förstår att så måste vara. Ty det är ju tydligt, att husmodern i småbrukarhemmet eller det lilla egnahemmet skall få betydligt större intresse för svinskötsel, om julgrisen, då den slaktas vid 8 — 9½ månaders ålder, väger 125 — 150 kg., i stället för 70 — 80 kg., som förr var det högsta tänkbara.

Det är ytterligare ett par frågor, som jag skulle vilja beröra i detta sammanhang. Den första är utfodringsfrågan. Hvad jag nu skall anföra är dock intet nytt, tvärtom är det sagdt många gånger och kommer nog äfven framdeles att sägas många gånger af andra än mig, men aldrig för ofta. Mätte dessa år efter år uttalade lärdomar, värdefulla i all sin enkelhet, icke blifva frön, som hanna på hälleberget, utan i stället den droppe, som urhållkar stenen, då droppen oupphörligt fått falla på ett och samma ställe. Vi tänka oss nu en svinuppfödare af den »gamla stammen», som lyckats förskaffa sig en eller ett par riktigt präktiga grisar. Denna svinuppfödare kommer icke att skörda någon vinst på sin svin-skötsel, om han, sin gamla vana trogen, utfodrar dessa matfriska, till synes alltför matfriska, djur endast med kraftfoder och köksaffall, mer eller mindre utspädt med vatten. Nej, utfodringen af svinen behöfver reformeras. Enbart med bra grisar komma vi ingen väg. Bra grisar och klok utfodring (naturligtvis jämte god skötsel i öfrigt) höra ouplösligt och oskiljaktligt samman. »Vi skola proppa svinen riktigt mätta med billig mat» skrifer konsulent V. Ekerot, och med dessa få ord har han, kan man säga, framlagt ett fullständigt pro-

gram för klok utfodring. En annan person, som en gång var med mig, då jag utfodrade svinen, yttrade till mig: »Du använder ju icke kraftfoder såsom något egentligt födoämne utan endast som en krydda till svinmaten.» Detta yttrande synes mig också riktigt träffa hufvudet på spiken, som man säger. Alltså. Litet kraftfoder. En person här i trakten yttrade för ett par veckor sedan: »Spannmål är så billig nu för tiden, att det lönar sig på inga villkor att sälja den, utan jag har i stället några svin och låter dem äta så mycket mjöl de vilja.» Detta är naturligtvis inte rätt. Nog står spannmålen billigt, det är sant, hvarför det lönar sig bäst att låta svinen så att säga förädla den, men spannmål är dock ett alltför värdefullt fodermedel för att på något sätt odsla med. Djuren skola hafva sin ranson och därmed punkt. Däremot mycket grönfoder på sommaren och hösten, rotfrukter på vintern och våren, agnar året om. Många äro de, som använda agnar som strömedel. Detta är aldeles oförläpigt. Allt som kan användas till foder bör användas till foder, och hvad nu särskildt beträffar agnar, så innehålla de omkring 10% aska, 4% äggvitä, 36% sockerämnen, 1,5% fett. Sämre saker än så kan man fodra med. Agnar som svinfoder kunna anrättas på olika sätt. Se här ett par recept: Man kan blanda t. ex. rifna eller kokta rotfrukter, mejeriafall, gröpe och agnar, och låta denna blandning jäsa ett par dagar. Det blir inte något dumt svinfoder. En annan anrättning af agnar, som är både lättvindlig och bra är följande. Man låter agnarna stå några timmar i t. ex. kokhet kärnmjolk, mer eller mindre utspädd med vatten. Denna enkla rätt kan tillagas i hvilket litet hushåll som helst; man kan helt enkelt ha denna blandning i en plåt-hink, stående på koksspisen. I hvarje fall får man komma ihåg, att agnar och liknande foder måste på ett eller annat sätt uppmjukas för att blifva för svinen mera lättsmälta och njutbara. Dock göra agnar alltid den tjänsten, äfven om de icke blifvit på något sätt uppmjukade, att de göra fodret mera voluminöst och lättare utsatt för magsafternas verkningar. Många svinskötare hafva för sed att servera all svinmat i mer eller mindre flytande form, d. v. s. mer eller mindre utspädd med vatten. Med andra ord, »man använder svinen på sam-

ma sätt som den inmurade grytan i bryggghuset, att värma upp vatten uti, och till bränsle användes kraftfoder.» Att narra svinen att förtära en massa vatten genom att uppblanda detta med kraftfoder, är lika oklokt som att narra nötkreaturen att förtära en massa råghalm genom att begjuta densamma med melass eller saltlake. Det är sålunda icke nog, att man skaffar sig bra grisar. Skall resultatet blifva godt, fordras äfven att utfodringen sker på ett förståndigt sätt. Å andra sidan förhåller det sig så — det är åtminstone min åsikt — att skola vi försöka med en på samma gång god och billig utfodring, så måste vi hafva bra grisar (matfriska, kraftiga o. s. v.) som »försökskaniner.» De dåliga grisarna äro mycket mera pretentiösa på mat. De skola hafva mjölk, bröd, potatis m. m. och en massa kraftfoder, fosfat och andra liknande »hälsomedel» för sina svaga bens skull, och ändå växa de dåligt. Jag har hört många personer här i trakterna förklara, att nu föda de 2 eller 3 bra grisar lika billigt som de fordom födde en (1) dålig, och det tror jag mycket väl. Maten är billigare, och det dyra »fosfatet» kan undvaras. Jordtorfvor o. d. samt motion göra lika god tjänst om icke bättre. I detta sammanhang vill jag äfven nämna, att svinuppfödarna i våra trakter nu mera börja få alltmärkligt klart för sig, att det icke är med ekonomisk fördel förenligt att låta grisarna uppnå alltför hög slaktvikt. Då grisen uppnått en slaktvikt af 85 — 90 kg., då har möjligheten att erhålla största möjliga nettovinst nått kulmen, så att säga. »Nu har grisen gjort sin plikt, nu skall grisen dö.» Äfven börjar man alltmärkligt öfvergifva den typ af grisar, hvilka, för att ännu en gång tala med konsulent Ekerot, »likna dessa korta, tjocka, rara vykortsvin.» Det är de långa, djupa svinen, som vinna terräng. Och detta är absolut nödvändigt, i all synnerhet om vi skola tänka på export till England och för detta ändamål anlägga slakterier. Slakterisvin böra, som vi veta, äga långa, djupa sidor och väl utväcklade skinkpartier. Mycket skulle kunna sägas om den stora fördelen med slakterier, men dessa kosta mycket pengar att anlägga och falla således ej inom ramen af denna artikel, som endast afsåg att något fästa uppmärksamheten på »hvad som kan åstadkommas med de medel, som redan stå oss till buds.»

Astrid B—g.

Svinskötseln

på en Upplandsherrgård i midten af förra århundradet.

Husdjursskötseln var på den tiden föga ordnad för att från densamma få någon direkt inkomst utan afsåg hufvudsakligen att förse det stora hushållet med nödiga produkter. Af fläsk förbrukades årligen stora mängder, hvarför en ganska stor svinbesättning underhölls. Svinen voro af gammalsvenskt slag, helhvita eller svarta och hvita samt med hängande eller uppstående öron. De voro dock mer förädlade, än hvad Upplandssvinen i allmänhet voro, då under några år användts en fargalt, som härstammade från den kända suggan »Esmaralda», och sedan en annan, som var af »kinesisk ras», hvilken dock ej hade mycket sådant blod i sina ådror.

Svinbesättningen utgjordes af en fargalt och tre eller fyra modersuggor samt för öfrigt af »lifsvin» för gödning. Men då det ansågs, att fläsket efter unga svin var odrygt, slaktades ej gärna svinen förr än de voro mer än 2 $\frac{1}{2}$ år.

Vårgrisarna ansågos bäst och därför utvaldes bland dem, utom en eller annan suggris för stammens underhåll, 4 å 5 galtgrisar hvarje år för att en gång i framtiden föras till slaktbänken. För ålder eller af andra orsaker utmönstrade suggor såldes nämligen till Stockholm med grisar, där de »betalades bäst» på så sätt och användes ej gärna suggfläsk i hushållet, då det ansågs vara odrygt. För öfrigt såldes grisar till ortens befolkning till ett pris, beräknadt efter »1 plåt» = 33 öre veckan, så att en 3 veckors gris betalades med kr. 1,00. Till följe af nämnda billiga pris var »stekt spädgris med äpple i mun» en ganska vanlig rätt på den tiden.

Under hela sommaren fingo svinen njuta friluftslif på den stora ladugårdsbacken och på trädesåkrarna samt under hösten på de afmejade sädesfälten. I en lång ho, som stod utanför svinhuset erhöles de dagligen sur- och kärnmjölks samt köksaffall. Grönklöfver och rotfruktsblast fingo de äfven, när sådant fanns, men för öfrigt utgjordes deras föda af hvad de

själfva kunde skaffa sig. Under sädeskörningen hade de goda dagar, då utanför logarna det vanligen fanns spillsäd, som af dem tillvaratogs.

Äfven vintertiden gingo svinen ute på ladugårdsbacken under dagarna, då det ej var för kallt, och var deras favorit-tillhåll halmstackarna, som af dem efter bästa förmåga undersöktes för att finna i axen möjligen kvarsittande sädeskorn och de bokade sig ofta in i stackarna så att de i dem hade både rum och gångar. För öfrigt fodrades de morgon och afton med kokad potatis och slösädesgröpe samt klöfveragnar. Den mjölmängd, som under vintern erhöles från ladugården, var ej stor, då flertalet kor kalfvade på våren, hvarför mjölk-kammaren ej kunde lämna några bidrag till svinens utfodring.

Modersuggorna erhöles naturligen en mer omsorgsfull skötsel och bättre utfodring, åtminstone under den tiden de hade grisar, och fingo de senare då de tagits från modern under de första veckorna mjölk, mjöl och rostadt korn.

Härdade blefvo svinen genom att uppfödas på förutnämnda sätt och de tilltogo äfven småningom i storlek, men de ledo ej af öfverflöd på fett. Det ansågs t. o. m., fördelaktigt, att de voro magra, när de insattes på gödning, för att de under den »skulle sätta nytt fläsk», som dock hufvudsakligen skedde i form af späck.

Gödningen började på hösten, när galtarna voro omkring 2 $\frac{1}{2}$ år, och pågick c:a 9 månader, så att den skulle vara avslutad till den stora julslakten i medio af december.

Hade födan förut varit knapp, var den så mycket rikligare under gödningen, ty då fingo svinen äta så mycket de orkade. Hufvudsakligen erhöles de kokad potatis, hvari stampats gröpe och mot slutet bollar af surdeg.

De slaktade galtarna vägde från 130 till 150 samt någon gång ända till 170 kg. Om det beräknats hvad hvarje kg. fläsk kostade, blef det nog ej så billigt, men fördes ej på den tiden så noggranna räkenskaper som i vår tid.

Utom de tre galtarna slaktades till julen en oxé och två »julgrisar». Stora mängder olika slags korf, sylta och palt tillreddes. Kött och fläsk saltades. De stora skinkorna och bröstena röktes sedan för att användas under sommaren.

Julgrisen var uppfödd på helt olika sätt. I ett särskildt hus underhölls två köksgrisar, som föddes med affall från köket, och kom nog till dem många näfvar både gröt- och pannkaks-mjöl, då det var kökspigans stolthet, att de skulle vara vackra och feta. Midsommartiden insattes två grisar, för att slaktas till julen. Den ena såldes och af den andra togs »julskin-korna». I stället för de slaktade insattes ett par höstgrisar, som i sin ordning slaktades midsommartiden för försäljning. Hvad som erhöles för sålda köksgrisar var matmoderns inkomst. De vägde vanligen 70 å 80 kg. stycket.

I förbigående kan nämnas att gamla eller ej tjänstbara fargaltar kastrerades och göddes under ett par månader, hvar-efter de slaktades och såldes i Stockholm, hvars innevägnare ej på den tiden hade så stora fordringar med afseende på födoäm-nens kvalitet som nu.

I allmänhet njöto svinen af god hälsa. Stundom uppträd-de »rödsjukan», som kallades rödsot, mjältsjuka eller buk-bränna, genom hvilken stammen decimerades i betydande grad. Åtskilliga läkemedel såsom svafvelsyra i drycken, surdeg och antimonium användes, men i de flesta fall utan verkan.

Saknade svinen matlust eller voro de allmänt illamående, fingo de en stor sup »Hjärnes testamente» och åderlåtning i svansen eller örat. Mot hosta gafs ett pulver, bestående af *Foenum græcum*, vitriol och svafvel, hvardera en del och 8 delar salt. Ledo djuren af diarrhé fingo de dekocht, kokad af tormentillarot och ekbark eller skorstenssot och bränvin. I all-mänhet ansågs dock, att »knifven» var bästa läkemedlet, då det sällan lyckades bota ett svin, som sjuknade, äfven om »Finn-Greta», som ansågs duktig, då det gällde att bota sjuka djur, efterskickades och gaf dem af sina medförda pulver, som vo-ro tillredda af åtskilliga ingredienser, samlade från växt-, djur- och mineralriket.

Snart kommo emellertid andra tider, då svinskötseln ord-nades på ett rationellare sätt och bättre svinslag anskaffades. Detta gick jämnsides med att mejerier inrättades och jord-brukarna lärde sig inse nödvändigheten att få inkomster från husdjursskötseln.

V. N—ff.

Småbrukarens svinutfodring.

Hör du Ottilia! Vi ha nu fått en ko, som kalffvat, och den kalffven lägger vi inte på, för det är en tjur, och det be-talar sig då inte; det är bättre att köpa en 3 å 4 grisar och föda upp i vinter, de kosta nu i November bara 10 kr. styck, 6 veckor gamla!

Nå' du Axel, då' är jag inte med om, för det är ett sän't besvär och ge' dem, och de bli dyrare och fö' opp, än om vi lägger på kalffvar, för dem kan man bara kasta till lite hö, mjölk få de, när jag separerat, och mjölk eller kli få de, när du fodrar korna, se'n sköta de sig själftva; grisarna däremot ska' ha mycke' mjölk, och se'n ska' man gå och blanda till med gröpe och vatten 2 å 3 gånger om dagen, så det kan då ej betala sig. Och hvilket besvär se'n!

Ja, men du »Tili», jag ska' tala om, hur jag tänkt mig sa-ken; jag läste i går ett häfte af Svenska Svinafvelsföreningens tidskrift, och där stod, att man inte ska' ha grisarna mera än tills de bli 6 månader, och se'n ska' de afyttras, för de betala ej sitt foder längre; tills de bli 6 månader kostar det ej mera än 45 å 50 öre kilo för lefvande vikt och se'n betala de vid slakteriet 68—70 öre för kilo; det blir en rätt god förtjänst, och vi behöfva nog ge oss på det, som betalar sig bäst, så vi kan amortera af skulden på vår jordbit.

Ja, du Axel, de där teorierna låta nog bra, men de, som skriva sän't där, ha ej försökt och fodra svin annat än på papper, och då går allting bra; grisarna ä' ju dyra i inköp, så man behöfver ha dem, tills de bli 10 månader eller 1 år, annars blir det ingenting för dem, och så behöfver man ej köpa så många smågrisar. Och de bli i alla fall inte feta förr än de bli närmare ett år, fastän de ä' då retfulla att ge' den sista tiden, då de bara rota ut, och det är bara gröpe, och inget slabb från köpet, så om korna finge då', så skulle då' bli mjölk, må då tro. Vi hade ju 2 grisar, som vi sålde, den ena nu i Oktober, och vi fick ju ej mera än 70 öre kilo för honom slaktad på torget, och sen' alla omkostnader sen'; så svinen tror jag då inte på.

Ja, men vänta du, Tili', jag ska' ändå försöka, jag har tingat 4 grisar och dem ska jag ha; där stod i häftet, att man ska ge' svinen mycket rotfrukter och bara lite gröpe, och

skummjölken ha vi ju knappt användning för och vi få ju 2 kor till, som kalva vid jultiden, och vi ha godt om stora morötter och betor, så vi försöker. Man ska' ju väga grisar och foder då och då, men jag väger fodret på hushållsvågen och så lånar jag decimalvågen och väger en af grisarna en gång i månaden, de ha en sådan våg nere på gården på magasinet.

Då får du allt sköta grisarna själf, för ska' grisar och foder vägas, så befattar jag mig då inte med dem, och då får du nog lämna ditt arbete vid sågen, den tid du ej har att göra med vårt lilla jordbruk, för det blir då ett fasligt arbetel!

Ja, vet du, det kanske tar lite tid att börja med, men jag väger bara en gång i månaden och så ha vi samma åmbar att laga till i, så kan man få lagom hela tiden; där stod i häftet, hur mycket grisarna ska' ha af hvarje slag, och för olika lefvande vikt.

Ja, försök du, det ska' bli roligt och se hur det går för dig och fodra grisarna med betor och en sän' där liten nypa gröpe.

Följande lördagskväll kommer Axel hem med 4 små väl-födda nassar, som hamna i den tomma kätten i ladugården; för svinhus för 1 å 2 grisar det betalar sig då ej och i ladugården är ju varmt och bra, så svinhusbygge får bero, tills jag får se om det bär sig med svinuppfödning efter den här nya metoden», resonnerade Axel.

Följande måndag skulle Axel som vanligt till sågen, men nu gälde det att försöka få Tili att ge nassarna. Han sa' därför:

Hör du, Ottilia! Var snäll och ge grisarna, jag skall hjälpa dig med något annat arbete, om du vill, när jag kommer hem i kväll, för jag behöfver hålla på vid sågen medan förtjänsten varar.

Ska' jag väga det de ska' ha då, frågade Ottilia?

Nej, jag har vägt och du får bara ge så mycket jag nu visar dig.

Ja jag får väl göra det då.

Du får ge dem som du brukar med mjölk, så ska' vi ge dem lite korngröpe och ett par jordtorfvor. När de bli 2 månader ska' jag väga dem.

Efter att ha fått den bestämda kosten till vägningsdagen, lånade Axel hem vågen, och vägde grisarna. De vägde då i medeltal 21 kg. st., alltså en titt i tabellen som han skrifvit

af, 3 kg. morötter, 3 kg. skummjölk, 65 gram gröpe och 20 gram agnar för en gris pr dag och 4 grisar 4 gånger denna fodermängd, 12-liters åmbarot tas fram samt hushållsvågen, åmbarot väges och därefter gröpe till en vecka, som slås i ett kar försedt med en skopa, lagom för hvarje gifva, morötterna skäres på maskinen och vägas, men bara för en dag, skummjölken mätes med litermått och agnarna vägas för en dags gifva, men tillagas sedan till en vecka på en gång.

Ottilia åser vägningen af svin och foder, men anmärker att det nog är intressant men ett fasligt hufvudbry. Första gifvan blandas, under det Axel noga visar, hur mycket som ska' tagas af hvarje sort, och Ottilia börjar, som hon säger, sin tabellfodring. Ett par dar efter klagar Tili att grisarna äta ej efter tabellen! Då får du väl ta mera af gröpet, för du har nog tagit för lite, kan jag tro. Efter 2 dagar till sa' Tili ifrån, att Axel lagat till för lite gröpe för det är nu slut och grisarna äter inte ändå bra. Axel tog sig en funderare, gick ut och såg på grisarna, de syntes missnöjda och hade bökat ihop agnar och rotbitar i ena ändan af hon, han visste ej om han skulle tro på tabellen, men, tänkte han, jag ska' ha Tili att laga till en gifva, så får jag se om något fel kan ligga däri.

Sagdt och gjordt, Ottilia vill du vara snäll och ge grisarna lite mat, så får jag se om de inte vill äta! Ja hon tog genast ihop därmed och öste i skurna rötter och agnar och och öfverst i åmbarot den bestämda gröpemängden som stöttes ned något med en trädspak. Nu såg Axel hvare felet låg och gjorde Tili uppmärksam härpå; hon blef förargad, kastade spaken och sa' att hon struntar i hans tabellfodring, för hon ser väl att svinen ej äta efter tabell. Axel tog spaken och blandade väl gifvan och hällde till grisarna, dessa måste nu för att få i sig gröpet äta upp alltsamman. Nu, tänkte Axel, måste jag ordna utfodringen på annat sätt, gröpet för en vecka hade gått åt på 4 dar', så får det ej gå till, för då går det dyra gröpet, men huru nu göra? Jo, för att få Tili att ge grisarna måste jag blanda till maten, så hon endast har att ösa till dem hvad de ska' ha. Praktisk man som han var, går han åt vedboden, sågar af ett par spåntade bräder och spikar ihop ett tråg som är tillräckligt att blanda mat i för en vecka åt 5 svin. En blandning tillagas för en vecka

och öfvergjutes med kokande vatten, men nu gäller det att få Ottilia att ge svinen. Han sa' därför: Tili, vill du vara snäll och ge grisarna, nu har jag blandat åt dem, så du har bara att ösa till dem? Ja, men jag vill inte ha någon anmärkning, för då ger jag dem aldrig mer.

Nästa vecka åt grisarna utmärkt, äfven agnarna gick åt, tack vare det varma vattnet, som gjorde att de ej blefvo så hvassa. Nästa gång Axel skulle laga till åt grisarna sa' Ottilia till honom: »Du är allt en liten praktisk, bra gubbe ändå, nu kan jag ge svinen på 2 minuter, så vill du bara sköta dina vägningar och hjälpa mig att laga till i träget, så skall jag nog ge grisarna, det är så lätt mot som förut, och få grisarna trifvas sen', så är det nöje att se dem».

Grisarna växte raskt, och vägning och värdering företogs regelbundet, tills vid 6 månader de skulle säljas; men slakta dem och sälja dem på torget, där ha de så många fel på dem, de äro så små, de äro bara lättfeta eller dyl., och vi behöfva ej alla svinräntorna. Vi ska' lämna dem på slakteriet, där får man komma in för en ringa penning, så slipper man alla besvär och extra kostnader.

Grisarna vägde nu vid 6 månaders ålder i medeltal 87 kg., och vid den beräkning som Axel gjorde, när han fått afräkning för sina grisar, visade det sig, att hvarje gris gett ett rent netto af 25 kr., alltså tillsammans 100 kr. på 6 månader.

Förtjust utropade Ottilia: »Ja då ska' vi ha 6 grisar i sommar, för det är affär då', för kalvarna ge då inget sådant öfverskott, så det lägga vi ej på fler än vi ska' ha till kor, och här föds ej mera än 4 kor på stället».

Nu går Axel och funderar på att skaffa sig en moder-sugga, för det påstås att äfven detta ska' löna sig bra, så hon möjligen kan betala sitt foder med grisar till afsalu och ändå till gödsvin för eget behof. I denna mening instämmer Ottilia, som tycker det är för dyrt att köpa så mycke' smågrisar.

»Men det gäller att bygga ett svinhus, och det behöfver ej bli så dyrt, för jag kan få virke nere vid sågen; för svinen ska' vi hålla på med», sa' Axel, och Ottilia uttryckte sin glädje öfver att de förstått hvarandra och kunde hjälpas åt och arbeta framåt med sitt lilla, egna hem.

»Odalus».

Svin i stället för kor.

En dag på våren var jag åter ute för att besöka en af mina vänner med svin och jag kan ej spara mig nöjet att berätta något märkvärdigt, som jag såg. Här är ej afsikten att koka ihop någon historia utan att beskrifva en gård från mellersta Sverige, där det drifves ett hundra tunnland stort landtbruk och med en kreatursbesättning af c:a 200 svin samt 4 kor.

Under färdens dit satt jag och upprepade gång på gång: landtbruk med endast svin! huru är det möjligt? Tviflet ville ej vika. Det lät som en saga, men det skulle ändå vara ett faktum, som jag strax skulle få se. Min nyfikenhet stegrades ju närmare jag kom och när vagnen höll framme vid trappan och jag såg min väns glada ansikte, var jag nästan färdig att utropa: skämtet förstår jag, men det har i alla fall lockat mig hit.

Sedan vi stigit in och kommit till ro, får jag höra följande lilla beskrifning af egendomen. Den är 100 tunnland och ligger nära en stad. Jorden är af god beskaffenhet och ligger i en 7 årig cirkulation, där rotfrukter ingå i stor utsträckning och luzern odlas rätt betydligt till grönfoder. Djurantalet är, som jag ofvan nämndt ca 200 gödsvin samt 15 lifsuggor och tvänne ornar. För att erhålla mjölk till hushållet samt folket hållas de 4 korna och för åkerbruket 6 hästar.

Efter en stunds pratande skulle den viktiga stunden för besöket i svinstallet komma, men först fick jag tillfälle att titta litet i räkenskaperna. Utaf dessa framgick det, att nettoinkomsten för svinhuset var omkring 5,000 kronor pr år. Därtill lämnades mig den upplysningen, att utfodringen utgjordes af köksaffall från ett närbeläget regemente samt af korngröpe, grönfoder och rotfrukter. All försäljning hade varit endast gödsvin och svinskötsein var ej grundad på afvelsdjursförsäljning.

Jag blef nu kanske än mer förvånad än förr, för att ej säga rent af nyfiken att få gå ut och se detta märkvärdiga landtbruk med sina svin, ty en nettoinkomst af 25 kronor pr göd-

svin är väl icke så dumt resultat. Det var icke utan afund jag tänkte: den som hade det så bra och kunde hafva endast svin. För mig upprullades i tankarna den vanliga mer eller mindre mörka taflan, där man ser den stora massan kor i ladugården, kraftfoderväxlar, svårigheten att få duktiga skötare och bra, pålitliga mjölkerskor samt förluster genom sjukdomar och ett lågt mjölkpris. Denna svartmålning bredvid den mera ljusa, glada bilden af endast ett stall med svin med sin lätta skötsel, litet kapital i levande inventarier m. m. framstod så idealisk.

Jag väckes ur dessa drömmar af värden, som ber mig komma med ut och se på de rara nassarna. Stallet var enkelt, utaf 15 cm. tjock cement till ca 1,2 meters höjd öfver golvet, och på detta trä. En gång i midten samt boxar åt sidorna var den plan, som genomfördes vid inredningen, hvilken var af cement. I en afdelning fanns dessutom ett litet slakteri och utanför goda rastgårdar för lif- och yngre göddjur. Matkokning och uppvärmning gjordes med inmurad ångpanna.

I alla boxarna, som rymde ca 100 gödsvin samt moderdjur, lågo vackra, välskötta djur, i hvars blickar man kunde läsa den största välmåga, mätthet och belåtenhet med tillvaron, men så var också tillväxten hastig och ekonomisk. Sjukdomar voro okända.

Efter att hafva fått se allt, sade jag farväl och for bort, under det att mina tankar voro kvar i svinstallet, ty ju mer jag tänkte på allt, dess säkrare ja, orubbligare var jag i öfvertygelsen, att svinskötsel, som är rätt ordnad, är i små eller stora besättningar lönande och att det är en näringsgren, som *ej får saknas* på någon gård. Att taga efter detta exempel är kanske ej tillrådligt, men ett säkert bevis på svinskötselns rentabilitet var det och att svinen under vissa förhållanden kunna ersätta korna.

I. E.—II.

Handeisunderrättelser.

Juni har haft låga priser men på en förbättring får man hoppas.

England den 23 Juni 1911.

Fläskmarknaden i London trög, i norra England svagare, tillförseln icke fullt elutsäld. Medelpris: 112—121,5 öre pr kg.

Svensk notering: Pris i öre pr kg. levande vikt.

	Stockholm. 2/3	Malmö. 2/3	Göteborg. 2/3
Slaktavin (84—100 kg.)	65 å 68	61	61 å 63
Större svin (100—150 kg.)	62 å 64	56	60 å 62
Suggor	54 å 60	40	48 å 53

Smågrismarknaden: Priserna ha under Juni varit i hufvudsak de samma som under föregående månad, men med nedåtgående tendens. Efterfrågan liten, hvarför Juli kommer med prisfall som är stort. Priserna å smågrisar i norra Skåne noteras 0,5 kr. pr kg. till en vikt af 15 kg. Öfvervikt betalas med 50 öre pr kg. I mellersta Sverige 14—16 kr. pr styck.

Glöm ej att ingå i Sv. Svinafvelsföreningen som medlem!

Svinafdelningen å Örebroutställningen är den största, som förekommit på något landtbruksmöte i vårt land. Däraf vågar man väl draga den slutsatsen, att intresset för svinskötseln är stort.

Detta häfte utgår i en upplaga af 15,000 exemplar.

Obs.!

Prenumerationspris

pr år är 2 kr. Prenumeration kan göras å hvarje postkontor eller hos Redaktionen, adr. Upsala.

Annonspriset är:

5 öre pr mm för 5 cm. spaltbredd. 15 kr. för hel-, 8 kr. för half-, 4 kr. för kvartsida. Första och sista sidorna 30 kr. pr helsida.

Beställningar å annonser mottagas af konsulent Ivar Ekwall, Nyby, Upsala. Rabatt efter öfverenskommelse.

Obs.!

Ren, stor hvit eng. Yorkshire.

So- och orngrisar födda $15/8$, säljas 6 veckor å 25 kr. och 8 veckor å 30 kr. stycket.

Stamtavla på moder från Boberg och fader från Svalöf; typiska, stora och friska.

J. HENNING, Harlösa.

En lönande svinskötsel

af P. GOMMESEN.

Denna förträffliga skrift, som belönats med första pris vid en af Det Kongl. Danske Landhusholdningsselskab anordnad pristäflan, har i svensk öfversättning blifvit synnerligen populär och redan utkommit i sex upplagor på Nordisk Mejeri-Tidnings förlag, Stockholm, hvarifrån den erhålles å 40 öre. Partipris, då minst 50 ex köpas, är 25 kr. pr 100 ex.

Boken har fått de bästa vitsord af bl. a. agronom Nils Hansson, konsulent V. Ekerot, m. fl.

Sjunde upplagan nu utkommen.

Oumbärlig för svinägare.

Afvelsgrisar

af ren dansk landtras samt korsningar hos Konsulent CARL SIK, Gamleby.

Från

⇒ BOBERGS ⇐

mjölkrika, välkända Stora
Yorkshirestam

säljas i mån af tillgång drägtiga ungsuggor
samt fargaltar i olika åldrar.

Stamtafla lämnas.

Bobergs Gård pr Heberg.

Rikst. Heberg 16.

Från

Malmöhus läns
svinafvelsstationer

försäljas:

3 månaders so- och fargaltar af Stora York-
shirerasen, 60 kr. pr st.

Sogrisar af skånsh landras vid samma
ålder 45 kr. för inom länet boende; 50 kr. för
köpare utom länet. — Beställningar emottagas
af I. Nathorst, Västraby, Löberöd, och stats-
konsulent N. Landberg, Eslöf.

Afvelssvin

af stora, hvita Yorkshirerasen från Skara-
borgs läns Kungl. Hushållningssällskaps
afvelsstation å Almnäs Egendom pr Hjo.

Endast förstklassiga afvelsdjur, fallna
efter i riksstamboken intagna föräldrar,
utlämnas.

Grisar

6 och 8 veckors ålder af såväl rena som blandade
raser från de största svingårdar i Sverige köpas för-
delaktigast af EDV. CARLSSON, Stenbacken,
Örebro. Telefon 32.

Allmänna Ömsesidiga Kreatursförsäkringsbolaget

(dessa förra namn: »Ömsesidiga Försäkringsbolaget mot smittosamma krea-
tursjukdomar»). 11-årigt bolag. Meddelar mjölkförsäkring, mjölkbranda-
försäkring, maskadeförsäkring, enkel försäkring (omfattande alla olycks-
fall och sjukdomar utom Tuberkulos). Billigaste premier. Ingen kompro-
miss har hittills förekommit. Veterinärer, Förvaltare, Inspektorer, Konsu-
lenter och Assistenten m. fl. erhålla god provision såsom Bolagets ombud
öfver hela Sverige. Vidare meddelar kontoret: *Riddarg. 20, Stockholm*
Et. 70 89. At. 122 89.

Styrelsen.

Landtrassvin

Skaraborgs Läns Hushållnings-Sällskaps avelsstation för landtrassvin å
Blombacka.

Friska, snabbvuxna och typiska avelsdjur, med ovanligt framstående pro-
duktionsförmåga. Riksstamboksberättigade. Rekvisitioner till

Blombacka pr Kålltorp.

Södermanlands läns avelsstation för landtras
Oppeby pr Sparreholm.

Försäljer 1:ma 3 mån. sogrisar samt i mån
af tillgång med yorkshiregalt dräktiga
suggor af landtras.

Obs!

Äfven försäljes efter förut skedd beställning
med yorkshiregalt dräktiga halfblodssuggor
(modren landtras, fadren af stor yorkshire).

Dessa lemna i regel en talrik och kraftig
afkomma.

"Svalöfs Stora Hvita Engelska"

Största och bästa svinjord i Sverige.

Sedan 1891 har stammen tillerkänts följande belöningar:

GÖTEBORG 1891.

Hederspriset. Guldmedalj och Hedersdiplom
samt 14 första priser.

YSTAD 1893.

9 priser.

MALMÖ 1896.

16 priser.

KRISTIANSTAD 1899.

12 priser.

GEFLE 1901.

11 priser.

HELSINGBORG 1903.

10 priser.

NORRKÖPING 1906.

Guldmedaljen samt 18 priser.

ESLÖF 1908.

18 priser.

Ärligen nya importter från Englands bästa stammar.

Per Bondessons Landbruks-Aktiebolag.
Svalöf.